

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: T. C., nar. X, bytem X, zast. Mgr M. K., bytem X, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.7.2013 č.j. CPR-4612-3/ČJ-2013-930310-V231,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 30.7.2013 č. j. CPR-4612-3/ČJ-2013-930310-V231, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie shora uvedeného, jímž k jejímu odvolání bylo částečně ve výroku změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-91039/ČJ-2012-000022 ze dne 26.2.2013, kterým bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, (dále také zákon o pobytu cizinců), o uložení správního vyhoštění žalobkyni na dobu jednoho roku, po kterou jí není možno umožnit vstup na území členských států EU. Počátek doby, po kterou jí není možno umožnit vstup na území členských států EU,

byl stanoven podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně bylo podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoveno 30 k vycestování od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států EU v délce tří měsíců. Ve zbylé části napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost tohoto rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo. Poukázala na to, že pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 3.2.2012. V době platnosti svého povolení dne 18.10.2011 podala osobně u Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců. Následně byla ministerstvem vyzvána, aby ke své žádosti doložila potřebné doklady. Tyto doklady doložila dne 28.10.2011. Poté jí ministerstvo znovu vyzvalo k doložení dalších dokladů. Tyto žalobkyně doložila 10.11.2011. Od tohoto dne předpokládala, že její žádost obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti, neboť od ministerstva jí již nebyla doručena žádná další výzva. Nicméně ministerstvo zaslalo tuto další výzvu až s odstupem tří měsíců v únoru 2012 a žalobkyni znovu vyzvalo k doložení dalších dokladů, tentokrát dokladů prokazujících dostatečný příjem. Tyto doklady doložila dne 27.2.2012. Až teprve dne 12.4.2013, t.j. více než po roce a půl, bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí ministerstva o zamítnutí její žádosti o udělení trvalého pobytu č.j. OAM-12268-25/TP-2011, rozhodnutí nebylo ani datováno. Od podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu do doby, než ministerstvo o její žádosti rozhodlo, tak uběhl rok a půl. Žalobkyně považuje takový postup za porušení ust. § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, které ukládá správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Rovněž časový odstup mezi jednotlivými výzvami správního orgánu považuje za rozpor se zákonem, konkrétně s ust. § 6 odst. 1 věta první správního řádu, podle kterého má správní orgán povinnost vyřizovat věci bez zbytečných průtahů, a ust. § 6 odst. 2 věta první správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Jestliže ministerstvo již v listopadu 2011 vědělo, že žádost žalobkyně nesplňuje všechny zákonem stanovené náležitosti, resp. si chtělo pro účely řízení vyžádat další doklady, mělo ji k jejich doložení vyzvat bez zbytečných průtahů, čímž by ji zároveň co možná nejméně zatěžovalo. Nicméně ministerstvo bylo od listopadu 2011 nečinné a znovu zaslalo žalobkyni výzvu s odstupem tří měsíců. Žalobkyně na území ČR v době po podání žádosti o povolení trvalého pobytu pobývala na základě platného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Toto povolení bylo platné do 3.2.2012. Ministerstvo mělo dostatek času pro vyřízení žádosti žalobkyně, nicméně její žádost o trvalý pobyt nevyřídilo ani v poslední den, kdy zde byla oprávněna k pobytu na základě povolení dlouhodobému pobytu, t.j. ke 3.2.2012. Ministerstvo ji zároveň nijak neupozornilo, že její žádost nevyřídí v souladu se zákonem. Z toho důvodu v ČR pobývala žalobkyně po 3.2.2012 bez platného povolení k pobytu, přičemž již nebylo možné požádat o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. O jeho prodloužení přitom v zákonné lhůtě nepožádala, jelikož dne 3.2.2012, tzn. poslední den platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu, mohlo ministerstvo vyhovět její žádosti a povolení k trvalému pobytu jí udělit. Tímto by nebylo potřeba zbytečně si prodlužovat platnost povolení k dlouhodobému pobytu, nemluvě o nutnosti zaplatit správní poplatek ve výši 2.500,- Kč. Zároveň by žalobkyně musela předem presumovat nezákonný postup ministerstva, které je povinno jednat v souladu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu.

O vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území žalobkyně po 3.2.2012 nepožádala, jelikož se domnívala, že to není možné s ohledem na znění ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého „ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu...“ Platnost povolení k dlouhodobému pobytu lze přitom dle již uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců prodloužit. Tak argumentovalo i samotné ministerstvo, když žalobkyně nakonec v zoufalé situaci žádost o strpěcí vízum dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podala, aby zde mohla legálně pobývat a čekat, až ministerstvo rozhodne o její žádosti o trvalý pobyt. Nicméně ministerstvo její žádost o strpěcí vízum dne 24.9.2012 zamítlo právě s odůvodněním, že platnost oprávnění k dlouhodobému pobytu bylo možné prodloužit, aniž vzalo v úvahu, že situace je způsobena nezákonnou nečinností ministerstva. Proti tomuto žalobkyně požádala o nové posouzení důvodů ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která jí nakonec dala za pravdu a žalobkyni bylo uděleno vízum za účelem strpění do doby pravomocného rozhodnutí o její žádosti o trvalý pobyt. Nezákonnou nečinností ministerstva se tak žalobkyně dostala do situace, kdy o její žádosti o trvalý pobyt nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě a ona přepokládala, že jí platné znění zákona o pobytu cizinců neumožňuje pobývat na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu, resp. strpěcího víza. Při pobytové kontrole provedené dne 17.7.2012 se tak nemohla prokázat platným pobytovým oprávněním, pročež správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému se žalobkyně odvolala a toto odvolání bylo rozhodnutím správního orgánu v odvolacím řízení změněno jen částečně.

Žalobkyně se s ohledem na shora uvedené skutečnosti domnívá, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, když vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně z důvodu pobytu bez platného pobytového oprávnění, přestože jediným důvodem naplnění požadavků pro vydání takového rozhodnutí obsažených v citovaném ustanovení bylo protiprávní nekonání ministerstva.

Žalobkyně odkázala v této souvislosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5.4.2011 č.j. 10A 128/2010-47, v němž je uvedeno, že: *„Byl-li by neoprávněný pobyt žalobce na území ČR důsledkem toho, že správní orgán při rozhodování o žádosti žalobce o povolení dlouhodobému pobytu za účelem podnikání o této žádosti nerozhodl v zákonné lhůtě, je nutno mít za to, že zásah do soukromého života žalobce způsobený rozhodnutím o správním vyhoštění by byl nepřiměřený. Lze totiž obtížně po žalobci požadovat, aby snášel důsledky pochybení státních orgánů, za něž nenese odpovědnost, a aby k jeho tíži bylo přičítáno protiprávní jednání správního orgánu.“* Žalobkyně uvedla, že lze toto rozhodnutí aplikovat i na její případ, protože podala svou žádost o pobytové oprávnění v souladu se zákonem, ministerstvu poskytla veškerou součinnost a doložila potřebné náležitosti a čekala, že ministerstvo bude postupovat v souladu se zákonem, což se však nestalo.

Všechny tyto skutečnosti žalobkyně uvedla, neboť se domnívá, že v souladu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců měl správní orgán zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí o uložení správního vyhoštění skutečnost, že celá situace je zapříčiněna nečinností ministerstva, která je v přímém rozporu se zákonem. Žalobkyně ještě uvedla, že na ministerstvu několikrát písemně prosila o urychlení řízení o její žádosti o trvalý pobyt, žádala o vydání opatření proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu, obojí bez odpovědi v zákonné lhůtě, a nakonec se obrátila s podnětem na veřejného ochránce práv, který konstatoval, že ministerstvo postupuje v rozporu se zákonem.

Žalobkyně se z uvedených důvodů domnívá, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, když vydal rozhodnutí o jejím správním vyhoštění. Uvedla rovněž, že uvedeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života, a je proto v rozporu s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně ještě uvedla, že na území ČR pobývá již od roku 2006 a skutečnost, že požádala o trvalý pobyt, svědčí o vysokém stupni její integrace v české společnosti. Hovoří plynule českým jazykem, žije zde se svým partnerem a dcerou. Uvedla, že jejímu partnerovi panu G. M., nar. ..., bylo na základě rozhodnutí správního orgánu I.stupně ze dne 11.6.2013 č.j. KRPA-135260/ČJ-2012-000022 uloženo správní vyhoštění, proti němuž podal odvolání, o kterém nebylo zatím rozhodnuto. Zakládá se na stejných skutečnostech jako u žalobkyně. Dcera S. C., nar. x, se na území ČR narodila a pobývá zde celý svůj život. Uložení správního vyhoštění bude mít proto značný dopad na budoucí pobyt žalobkyně a její rodiny za situace, že zde žijí společně řadu let a narodila se jim dcera, která v Moldavsku nikdy nebyla a moldavským jazykem nehovoří. Žalobkyně ještě uvedla, že proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podala dne 22.4.2013 odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a dodnes nebylo o jejím odvolání rozhodnuto.

Žalobkyně z uvedených důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a uvedl, že námitky uvedené v žalobě souhlasí s námitkami, které byly uvedeny v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný proto odkázal zcela na odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť ve svém postupu neshledal pochybení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci podle ust. § 51 s.ř.s.

Soud po seznámení se s obsahem správního spisu věc posoudil takto:

Žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalovaný naplnění tohoto důvodu pro správní vyhoštění shledal v tom, že žalobkyně pobývala na území od 4.2.2012 do 17.7.2012 bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaný vyšel z toho, že neznalost zákona ji neomlouvá, dle jeho názoru se měla žalobkyně sama informovat o legálnosti svého pobytu na území ČR. Žalovaný také vyšel z toho, že ve spojení s podáním žádosti o trvalý pobyt nevzniká zákonná fikce o oprávněnosti pobytu, přestože byla

žádost podána ještě v době platného povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný se zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí i námitkami žalobkyně, které se týkaly jejího soukromého a rodinného života v ČR. Vyhodnotil skutečnosti, které žalobkyně uvedla, v tom smyslu, že si žalobkyně za dobu svého pobytu na území ČR vytvořila určité společenské vztahy a zázemí. Přitom bylo přihlédnuto k délce pobytu žalobkyně její znalosti českého jazyka slovem i písmem. Rovněž tak bylo přihlédnuto k tomu, že žalobkyně žije v ČR se svou dcerou zde narozenou. Ona i její dcera mají zdravotní pojištění sjednané u pojišťovny Maxima. Žalobkyně rovněž disponuje finančními prostředky. Tyto prostředky jí stačí k pobytu i k vycestování z území ČR. Žalovaný i po vyhodnocení těchto skutečností dospěl k závěru, že ochrana veřejného zájmu na dodržování právních předpisů převažuje v tomto případě nad ochranou před zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Uvedl, že je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy ČR byly dodržovány a aby se na území zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Žalovaný dospěl k závěru, že postačuje v případě žalobkyně kratší doba správního vyhoštění a místo původně stanoveného jednoho roku snížil dobu, po kterou žalobkyni neměl být umožněn vstup na území členských států EU, na tři měsíce.

Městský soud v Praze nesdílí názor žalovaného vyslovený v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se nedomnívá, že v tomto případě došlo ze strany žalobkyně k tak závažnému porušení předpisů, že by byl dán obecný zájem na jejím správním vyhoštění převažující nad ochranou před zásahem do jejího soukromého a rodinného života.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu a splňovala i další podmínky pro tento pobyt, a to např. uhrazené zdravotní pojištění její i její dcery. Žalobkyně ještě před vypršením lhůty, kdy měl skončit její dlouhodobý pobyt, požádala o povolení k trvalému pobytu. Předpokládala právem, že o její žádosti bude rozhodnuto ještě před uplynutím jejího povolení k dlouhodobému pobytu. Není její vinou, že se tomu tak nestalo, že správní orgán, který o její žádosti rozhodoval, nerozhodl v zákonem stanovené lhůtě, a žalobkyně tak na území ČR zůstala bez platného oprávnění k pobytu. Přestože lze dát žalovanému za pravdu v tom, že neznalost zákona neomlouvá, dostala se žalobkyně do situace, kdy pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, v důsledku průtahů při vyřizování její žádosti o povolení k trvalému pobytu. Soud dospěl k závěru, že nelze toto dávat k tíži žalobkyni a vyhodnotil tuto situaci v tom smyslu, že rozhodnutím o správním vyhoštění by za této situace bylo nepřiměřeně zasáhnuto do soukromého a rodinného života žalobkyně. Veřejný zájem na tom, aby cizinci pobývali na území ČR za splnění zákonem stanovených podmínek, v tomto případě nepřevažuje nad zájmem žalobkyně na ochraně jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně na území ČR nepobývala záměrně bez povolení, dostala se do této situace v důsledku průtahů při vyřizování její žádosti o povolení trvalého pobytu. Pokud by k těmto průtahům nedošlo a bylo o její žádosti rozhodnuto v zákonné lhůtě, i v případě, že by jí trvalý pobyt povolen nebyl, měla by možnost požádat o prodloužení dlouhodobého pobytu. Soud poukazuje na to, že v rámci přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí nemohl posoudit otázku postupu Ministerstva vnitra, které o žádosti o povolení trvalého pobytu rozhodovalo. Řízení ani rozhodnutí ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu není předmětem tohoto přezkumu. Soud vyšel pouze ze skutečnosti, že ministerstvo o žádosti o povolení trvalého pobytu nerozhodlo v zákonem stanovené lhůtě.

Soud shledal důvodnými námitky, které žalobkyně vznesla v žalobě. Vyhověl proto žalobě a napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil

žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je pak v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem v odůvodnění tohoto rozsudku podle § 78 odst. 5 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch měla, avšak náklady řízení jí nevznikly, neboť byla osvobozena od placení soudního poplatku ze zákona a právní služby jí byly poskytnuty v rámci bezplatného právního poradenství cizincům.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 15. listopadu 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně